

Παναγιώτης Μαυροειδής

(ή πως δε θα καταπιούμε αμάσητη την πολεμική στρατηγική Τσίπρα, Καμμένου, Κοτζιά)

Μέρα με τη μέρα ξετυλίγεται το κουβάρι των εξελίξεων. Η στρατηγική της ελληνικής κυβέρνησης, ιθύνων νους της οποίας καμώνεται πως είναι ο Υπουργός Εξωτερικών Ν. Κοτζιάς, είναι πολύ συγκεκριμένη, όσο και απόλυτα τυχοδιωκτική και επικίνδυνη.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, θεωρεί πως βρήκε την ευκαιρία να δράσει ως **proxy (αντιπρόσωπος) των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ** στην περιοχή, αναβαθμίζοντας τη θέση της σε σχέση με τη Τουρκία.

Τόσο το ζήτημα του **ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού**, όσο και αυτό της **ονοματοδοσίας της FYROM**, διαπερνιούνται από την ίδια κόκκινη κλωστή: Η ελληνική ολιγαρχία σπεύδει να δράσει για λογαριασμό των υπερ-αντλαντικών και ευρωπαϊών πατρώνων της, με αντάλλαγμα φυσικά την στερέωση και ενίσχυση της δικής της οικονομικής και πολιτικής θέσης, αξιοποιώντας τη συγκυριακή αντίθεση συμφερόντων ΗΠΑ - Τουρκίας.

Είναι τουλάχιστον αφελής όποιος νομίζει ότι έτσι ξαφνικά τσίμπησε κάποιους μια μύγα και είπε «δεν κάνουμε κάτι για να λύσουμε το θέμα του ονόματος με τη FYROM;». Η «Δύση», μέσω της Ελλάδας, έτρεξε να προλάβει τη Ρωσία (αλλά και την Τουρκία), σε ότι αφορά την άνοδο των δεσμών της με τη γειτονική χώρα (μέσω επενδύσεων και όχι μόνο). Αλλά και να τη μαντρώσει στο ΝΑΤΟ, προσφέροντας υποστήριξη έμμεσα ή άμεσα στις «πάγιες ελληνικές θέσεις» για την ονομασία, ακόμη και με την αλλαγή συντάγματος, ιδιαίτερα ατιμωτικό βέβαια για οποιοδήποτε κράτος.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον **Ελληνο-Τουρκικό ανταγωνισμό**, μόνο που το παιχνίδι εδώ είναι πολύ πιο «χοντρό» και επικίνδυνο.

Η ελληνική αστική τάξη θεωρεί ότι έχει την ευκαιρία της ζωής της, να ταυτιστεί πλήρως με ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ, σε βάρος της Τουρκίας και ότι έχει περιθώρια για **νταηλίκια**, τόσο στο ζήτημα των «**κυριαρχικών δικαιωμάτων**», όσο και στο ζήτημα της **εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων** των υδρογονανθράκων.

Ο κίνδυνος πολεμικού επεισοδίου έρχεται όλο και πιο κοντά. Η ελληνική κυβέρνηση όχι μόνο δεν είναι άμοιρη ευθυνών, αλλά **ξεκινάει πρώτη το χορό, προκαλώντας** και ανιχνεύοντας τα όρια του Ερντογάν.

Η ανακίνηση από μεριάς της του θέματος της **επέκτασης στα 12 ναυτικά μίλια**, είναι χαρακτηριστική.

Γνωρίζει την **ετοιμότητα**, αλλά και την **σχετική υπεροπλία της Τουρκίας** σε περίπτωση πολέμου.

Γνωρίζει το **πλεόνασμα πυρός** και των δυο στο Αιγαίο και την καταστροφή που μπορεί να υπάρξει.

Γνωρίζει την **ετοιμασία της Τουρκίας** να δοκιμάσει **πολεμικές δόξες, μέσα από επιθετικές κινήσεις σε όλα τα μέτωπα**. Η ελληνική αστική τάξη δουλεύει ως προxy των Αμερικανών για να πιέσει την Τουρκία για το ευκαιριακό παιχνίδι της με τη Ρωσία.

Από την άλλη, ονειρεύεται να βρεθούν σε υποστήριξή της οι «σύμμαχοι σε ΝΑΤΟ, ΕΕ», πετυχαίνοντας μια αναβάθμιση της θέσης της γεωστρατηγικά.

Έχει σημασία η **στήριξη στην Ελλάδα** από τον Αμερικανό πρέσβη στην Αθήνα, από τη Μέρκελ, την ΕΕ και τους άλλους.

Τώρα αν όλα αυτά σημάνουν και ένα **θερμό πολεμικό επεισόδιο**, θανάτους στρατιωτών και γενικά πολεμική εμπλοκή με ανυπολόγιστες συνέπειες, δε χάθηκε ο κόσμος. Ο θεός ή μάλλον η Αμερική, είναι μεγάλη. Και οι ζωές των Ελλήνων φαντάρων αναλώσιμες. Όσο για την **εθνική αφέλεια**, αυτή συνήθως περισσεύει...

Αυτό που θέλουν να ξεχνούν ο Κοτζιάς και οι λοιποί, είναι ότι **η Τουρκία είναι πολύ μεγάλη, σημαντική και ισχυρή για να αποδεχθούν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ** (αλλά και η ΕΕ: ας σκεφτούμε απλά το προσφυγικό!), **μια πλήρη και οριστική ρήξη μαζί της.**

Η **επιθετικότητα της Τουρκίας**, δεν σχετίζεται με την «καθυστέρησή» της, ούτε με τα

«οθωμανικά» της κατάλοιπα ή «νέο-οθωμανικές» βλέψεις, όπως θέλει η εθνική ρητορική στην Ελλάδα.

Αντίθετα, αντανακλά την **αυξανόμενη οικονομική και πολιτική δύναμη του Τούρκικου καπιταλισμού** και τη θέση του στο διεθνές καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό πλέγμα.

Με ένα ΑΕΠ της τάξης των 860 δις (190 δις η Ελλάδα), η Τουρκία κατατάσσεται στις πλέον αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες (17^η στη σχετική κατάταξη), με τον ΟΟΣΑ μάλιστα να εκτιμά ότι για το διάστημα 2015-2025 θα είναι από τις χώρες που αναπτύσσονται με τον ταχύτερο ρυθμό (μεσοσταθμιστικά 4,9% κατ' έτος). Έχει ισχυρότατη και σύγχρονη βιομηχανία (αυτοκινητοβιομηχανία, χαλυβουργία, κλωστοϋφαντουργία, πολεμική βιομηχανία, ηλεκτρονικά κλπ), ενώ οι εξαγωγές της αφενός έχουν δεκαπλασιαστεί τα τελευταία 15 χρόνια και αφετέρου έχουν αυξήσει τη διασπορά τους παγκόσμια.

Εξόχως δηλωτική αυτής της τάσης ανάπτυξης και διεθνοποίησης της δράσης του τουρκικού καπιταλισμού είναι κατάταξη της Turkish Airlines (κρατική εταιρία τούρκικων αερογραμμών) στην πρώτη θέση από άποψη χωρών προορισμών (120 το 2017), πολύ πάνω από τη δεύτερη Lufthansa (80 χώρες).

Ταυτόχρονα, η Τουρκία έχει το **δεύτερο μεγαλύτερο στρατό μεταξύ των χωρών του ΝΑΤΟ**, μετά τις ΗΠΑ, ενώ παίρνοντας υπόψη συνολικά τη δύναμη πυρός είναι η **τέταρτη πιο ισχυρή δύναμη στο ΝΑΤΟ** (10^η η Ελλάδα), μετά τις ΗΠΑ, Γαλλία και Μεγάλη Βρετανία και η **όγδοη ισχυρότερη στον κόσμο** (28^η η Ελλάδα).

Την ίδια στιγμή συμμετέχει στην **Τελωνειακή ένωση με την ΕΕ**, στέλνοντας εκεί το 1/3 των εξαγωγών της (σε φθίνουσα ωστόσο πορεία, λόγω προσανατολισμού επέκτασης σε αναδυόμενες αγορές όπως η Αφρική).

Σε κάποια στροφή των γεγονότων, ο εκβιασμός της Τουρκίας προς τους «συμμάχους» της για το Κουρδικό, θα κλείσει με μια **συμφωνία** μαζί τους και με **κηδεία** μετ' επαίνων της «συμμάχου Ελλάδας».

Και τότε ίσως έρθει η **«ώρα της Σμύρνης»**, για να θυμηθούμε τη **Μικρασιατική Εκστρατεία** της Ελλάδας, για λογαριασμό της Αγγλίας που πνίγηκε στο αίμα των ελληνικών πληθυσμών.

Ή, αν το θέλετε, τότε θα έρθει η «**ώρα του Αφρίν**», για να θυμηθούμε την τραγωδία των **Κούρδων** που και αυτοί επένδυσαν στη συμμαχία με τις ΗΠΑ και στη «σιγουριά» της αντίθεσης συμφερόντων ΗΠΑ-Τουρκίας.

Ας τα θυμούνται αυτά όσοι θέλουν να ονειρεύονται την Ελλάδα σε ρόλο αντίστοιχο με αυτό του Ισραήλ

Σε αυτές τις συνθήκες, είναι τραγικό για την κομμουνιστική αριστερά στην Ελλάδα, αναποδογυρίζοντας και αυτόν ακόμα τον συχνά αταξικό αντιιμπεριαλισμό της, να επιδίδεται σε εκτός τόπου και χρόνου συζητήσεις για το τι κάνουν οι κομμουνιστές στον πόλεμο **γενικά**, αντί να τολμήσουν να κάνουν **συγκεκριμένη ανάλυση του συγκεκριμένου πολεμικού ανταγωνισμού** και κινδύνου.

Να δουν δηλαδή ότι:

Πρώτον, δεν είμαστε αντιμέτωποι μόνο με μια Τουρκική επιθετικότητα ενάντια στην «εδαφική μας ακεραιότητα, από τους εισβολείς» (εντυπωσιακά εύκολη αναπαραγωγή της εθνικής ρητορικής!) ή τον «αλυτρωτισμό των Σκοπίων» (!), αλλά **και** με μια επικίνδυνη τυχοδιωκτική τακτική της ελληνικής κυβέρνησης και της αστικής τάξης στην Ελλάδα, που οδηγεί σε μια καταστρεπτική αναμέτρηση.

Δεύτερον, πρέπει να προσδιοριστεί σωστά ο χαρακτήρας της Τουρκικής επιθετικότητας με όρους ταξικούς και οικονομικούς. Η Τουρκία δεν είναι οι «απολίτιστοι Τουρκαλάδες» ως «προ-αιώνιοι εχθροί της Ελληνοσύνης», αλλά μια μεγάλη καπιταλιστική βιομηχανική χώρα, βασικός πυλώνας του ΝΑΤΟ. Από εδώ απορρέει η επιθετικότητά της.

Είναι απολύτως λογικό να **ξεκινάμε** από την ήττα ακριβώς της «δικής μας» πολεμικής στρατηγικής. Πρώτον, διότι αυτόν κυρίως τον παράγοντα μπορούμε να επηρεάσουμε και δεύτερον, επειδή εννοείται την συμβολή μας στον αναγκαίο διεθνισμό της πάλης, τον αντιλαμβανόμαστε αντικειμενικά πρωτίστως μέσα από την πάλη και τη θέση του ελληνικού λαού

Την στρατηγική Τσίπρα-Καμμένου-Κοτζιά δεν πρέπει να την καταπιούμε αμάσητη...

Το ζητούμενο είναι ο **γενικός συναγερμός για την αποτροπή του πολέμου**, με διεθνιστικό αγώνα σε Ελλάδα και Τουρκία, με ήττα των πολεμοκάπηλων στρατηγικών και στις δύο χώρες. Τα **αντιπολεμικά αιτήματα** είναι συγκεκριμένα και μπορεί κανείς να δει

μια διατύπωσή τους στην πρόσφατη [ανακοίνωση του NAP](#) για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση ή αντίστοιχες κατά καιρούς [τοποθετήσεις της ANΤΑΡΣΥΑ](#).